Ч. 175. Субота 19 (6) липня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10. ПИСЬМА приймають ся лиш франковані. РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт. РЕКЛАМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Зміна статутів австро-угорского банку. — Положене в Персиї.

Вістник державних законів оголосив дня 14. с. м. закон про продовжене привілею австро-угорского банку і про чеканене монет. Завдяки новому привилеєви грошевий оборот в Австро-Угорщині оперто на певнійшій основі і держава вийшла зі сумного положения, що банкова інституция, яка має стояти на сторожи валюти і своїм становищем як центральна точка кредитового запотребованя реґулювати відносини, мусіла вести свою діяльність на підставі провізорий. Новий банковий привилей вводить дуже важну економічну зміну. Вільний від податку контингент банкнотів з обовязуючою силою від 1. січня с. р. підвисшено з 400 на 600 мілїонів, бо при економічнім зрості монархиї і більшим запотребованю грошей дотепері́шний контингент був за малий. Через ту реформу зискує не лише банк, але також економічне житє, бо банк може установити низшу процентову стопу. Друга зміна дотикає участи держави в зисках банку. При дивиденді, що перевисшає 6 прц., припадала по відтягненю 4 процентової провізиї для акціонарів і деяких потрученях для резервового і пенсийного фонду, третина зиску акціонарям, а дві третини державі. Тепер постановлено, що коли дивіденда не переходить 7 прц., третина припадає для акціонарів, дві третини для держави, а з решти припадає четвертина для акціонарів а три четвертини для держави. Наслідком підвисшеня контингенту банкнотів, вільного від податку, з обовязуючою силою від 1. с. м. зискує банк богато на податку.

Однак коли оголошений новий привилей банку дає запоруку, що до дорожні гроша наслідком підвисшення процентової стопи не так легко прийде, то менше відрадно стоїть справа закона про чеканене монети, який з причини обструкциї в угорскім парляменті не увійшов ще в житє. Якраз в сїм роцї, коли жнива приносять таку велику потребу гроший, відчуває ся сильно недостача срібних монет. В банку є великий попит за однокороні́вками і ґульденами, а тимчасом в его касах однокоронівок є дуже мало; більші засоби є ґульденів. Тому управа австро-угорского банку звернула ся до угорского правительства з просьбою, щоби з огляду на спільні економічні інтереси полагоджено як найскорше закон про чеканене монет.

Закон той постановляє помножене обігу однокоронівок і нове чеканене двокоронівок. Загалом постановлено вичеканити двокоронівок на 50 мілїонів, з чого 35 мілїонів припадає на австрийскі краї а 15 мілїонів на угорскі. В цїли вичеканеня сполучених контингентів оба міністерства фінансів возьмуть з австро-угорского банку 50 мілїонів корон ґульденовими штуками, а зате заплатять рівну вартість иншими грішми. Крім вичеканених вже 200 мілїонів в однокоронівках буде пущених дальших 100 мілїонів однокоронівок, а то в австрийских краях 70 мілїонів, в угорских 30 мілїонів. Потрібне срібло набудуть оба правительства також з австро-угорского банку в ґульденових штуках, платячи за те рівну вартість.

Перероблене ґульденових монет на одно- і двокоронівки буде сполучене очевидно зі зиском, бо скількість срібла в ґудельденових монетах є значно більша від скількости, яка буде ужита до нових монет. Той монетарний зиск буде виносити в Австриї, коли не увглядняти коштів самого чеканеня, кругло 26 мілїонів, отже дохід, який для буджету буде представляти велике значінє. Надвишка срібла, добута з перечеканення ґульденових монет на корони, буде ужита на виладжене левантийских талярів.

По розбитю войск б. шаха здаєсь, що его похід на Тегеран поки що скінчив ся, а сам Магомед Алї, після найновійших донесень, всів на корабель на Каспійскім мори і жде кінця піднятої собою ворохобнї. Як відомо, поворот Магомеда Алія до Персиї відбував ся під протекторатом Росиї і мав на меті знести в перскій державі конституцию та завести назад абсолютизм. Скинений перед двома роками з престо-

Старий Ґуд.

Кавказка леґенда — Всеволода Соловєва — з російского.

(Дальше).

Мале стадо баранів, що належало до єї вітця, вільне було від всїляких небезпечних пригод і могло пасти ся денебудь без ніякого нагляду. Ні один баран не упав нагло в пропасть, ні один вовк не дістав ся до того стада, котрого стеріг сам Ґуд.

Не лиш за дня, але й в ночи не хотів старий Ґуд полишити своєї улюбленої дївчини. Як лиш маленька Ніна набігавши ся до волї і надихавши ся гірского воздуха, уснула, могутний дух, наклонивши ся до єї головки, шептав їй розкішні казки і розбуджував в ній солодкі сни. І снить ся їй дещо такого, чого не може ніяк зрозуміти. Снить ся їй чудеса підземного царства. Перед нею сьвітять ся купи пестрих і ярких каменів, текуть золоті і срібні ріки, шумить і дзвонить проміне...

Нараз всьо стихає і она чує лиш якийсь ласкавий, ніжний голос і бачить з посеред мраки чийсь погляд — ніжний і повний любови — обернений на неї. Щось кличе єї і лякає, побуджує в ній незнану блаженність.

Ніна солодко спить при таких снах. А коли пробудить ся і вибіжить цвитуча, весела з саклї — цїлий божий сьвіт, ясне небо, жевріюче сонце і великаньскі гори здаєть ся посилають їй свій привіт, здаєть ся кличуть до неї: „Витаємо тебе, хороша Ніно!“

А посеред тих привітів чути тихий шелест вітру, чийсь ніжний, але вже знакомий голос:

— Ніно, люблю тебе!

* * *

Минули літа. Ніна з розкішної дитини перемінила ся в хорошу дївчину і то таку, що подібної красавиці не можна було найти не лише в цїлій Осетиї, але в цїлім сьвіті. І ні на однім царскім дворі, ні в однім гаремі не було такої красуні. Ні один володїтель не бачив такої краси навіть у снї.

Пристрасть Ґуда росла з кождим днем, з кождою хвилею. Навіть не знав, що має видумати, аби міг побавити Ніну, аби ліпше виявити їй свою любов. Як перше сипав їй на дорогу цьвіти, як перше переносив на невидимих крилах через розколини і пропасти. Але Ніна мало на то всьо уважала, від дитини привикла до всїх тих чудес і тому видавались їй природними.

Як перше проводила цїлі дні в горах, співала свої пісні, але давнїйшої дитинної веселости вже не знала. Хвилями обгортала єї якась туга, нудьга.

Коли вийшла на вершок гори, звідки простирав ся перед нею величавий вид, де старий Ґуд розкладав перед нею з облаків ткані розкішні привиди, Ніна з радостию приглядала ся тим чудесам Божого сьвіта, не чуючи навіть, як в єї глубоко віддихаючу грудь вливає ся струя оживляючого гірского воздуха. З єї задумчивих, чорних очий капали сльози одна за другою. Тихо зітхала і мимохіть хапала ся рукою за серце, що нараз почало з незвістної причини скоро собою метати.

Ґуд з зачудованем глядів на неї і не міг ніяк зрозуміти, що то значить, та тужно шептав їй:

— Чого сумуєш, моя красуне? Чого собі бажаєш? Поглянь — як довкола тебе красно! Всьо, що тут є — всї ті гори, снїги, проміня, трави і облаки — всьо то моє... а всьо то дам тобі! Ти цариця мого царства!

Поглянь тут, на гору — там де пінять ся в сонци всїми красками дуги вічні снїги, там — за тими ледами — стоїть мій замок! Цїлий він збудований з чистого гірского кришталю, покритий чарівною різьбою зі срібла і золота... Маю там назбираних богато дорогоцїнних каменів — ходім там, ходім до мого кришталного замку!

Але голос старого Ґуда не виникав до серця сумної красавиці.

Байдужно глядїла там, де за вічними ледами як легка прозрачна пара на голубім небі видко було черти кришталного замку. Глядї-

ла шах пробував довший час в Росиї і она дала єму гроші на воєнну виправу, бо сам Магомед Алї окрім річної ренти в квотї 100.000 томанів більше нїяких фінансових засобів не має. Що правда, росийске правительство випирає ся того сильно, але инакше й не могло зробити, не будучи певним, чи єї прихильнець побідить. Що більше, росийске правительство заявило, що бувший шах удаючись до Персиї, мав фальшивий пашпорт, отже росийскі власти утратили над ним контролю. Та заява викликала сьміх навіть в самій Росиї, де полиция сейчас ловить людий, навіть менше знаних від бувшого шаха. А вже вершком росийского лукавства була відома нота, що з хвилею, як бувший шах вступив на перску територию, Росия умиває від всього руки, уважаючи все внутрішною справою перскої держави, хотяй се не спинювало росийске правительство дальше заявити, що перске правительство буде відповідальне за шкоди, які повстануть для росийских інтересів наслїдком неспокоїв в Персиї.

А тимчасом Магомед Алї, попертий Росиєю, вибрав ся здобувати перский престол. По єго боцї стануло відразу 3.000 Туркменів а крім того прилучив ся до него з 1.500 осіб єго брат Саляр-ед-Давлег, хотяй перед двома роками брав визначну участь в революциї. На чолї тої армії, що не доходила навіть до 5.000 люда, рушив Магомед Алї в глубину Персиї. Похід ступав скоро наперед, без нїякого опору з боку правительственного войска та увінчав ся небавком занятєм міста Дамґану. Звідси було лише шість днів маршу до Тегерану.

Однак тим успіхом б. шаха перске правительство не дуже перепудило ся. Реґент Наср-ель Мульк, що править в імени малолїтного шаха, зібрав 5.000 Бахтярів і 2.000 правильного войска та вислав сю армію під проводом Сіпагдара і Самсама-ель-Салтанега против бувшого шаха. Якийсь час нїхто не знав, де та армія знаходить ся. Росия зажадала від Магомеда Алїого, щоби розправив ся з державним войском не близше трийцять миль від Тегерану. На те з боку перского правительства пущено хитру чутку, що правительственне войско і всї сторонники конституциї будуть бити ся, де їм подобає ся, хоч би й в самім Тегерані. Але куди та армія помаширувала, нїхто не знав, а б. шах був справдї певний, що до бою прийде під Тегераном.

Тимчасом перске правительство визначило цїну 350.000 на голову шаха і молодий шах, Алї Мірза, згодив ся з тим зарядженєм против свого батька. Кількох переодітих Вірмен передістало ся навіть близько шаха, щоби виконати на него замах, однак припадково їх здемасковано і сїмох з них сейчас повішено. Рівночасно тегераньский поліцмайстер Ефрем, що брав енерґічну участь в приготованях до боротьби з Магомедом Алїєм, дістав від послїдного телеґраму з погрозою. На се Ефрем відповів, що не боїть ся погроз зрадника, що нарушив присягу на конституцию, котрого ненавидить вся патріотична Персия. Між тим правительственні войска посунулись дальше, нїж того Магомед Алї надіяв ся, і заскочивши єго несподївано, розбили єго сторонників. Що стало ся з самим шахом, поки що не знати.

Одна високопоставлена перска особистість характеризує у „W. Tagblatt-ї“ Магомеда Алїя як чоловіка трусливого і неспосібного до геройств. На таку авантуру пустив ся він лише з хоробливої честилюбивости та жажди мести. В Персиї він на кождім кроцї ризикує своєю головою. Однак засліплений ненавистию до конституционалїстів і бажанєм за всяку цїну розправити ся з ними, не бачить, яку подвійну гру уладжує з ним Росия. Як би єму удало ся було прийти назад до власти, то став би слїпим орудєм в руках Росиї, по неудачи є лишений на ласку судьби. Згаданий Перс висказав вкінци погляд, що Росия скорше чи пізнїйше скине маску і поглотить Персию. З нею ми — каже він — не в силах довго бороти ся і справа скінчить ся тим, що Персия буде перемінена в росийску сатрапію. Однак до того ще далеко. Поки що можу сказати лиш одно, що Магомедови Алї в друге шахом не бути, все одно, чи тепер побідить або не побідить.

Новинки.

Львів, 18 серпня 1911.

— З нагоди нинїшного сьвята цїсарского відбули ся з львівских церквах торжественні богослуженя. В соборній церкві сьв. Юра правив Службу Божу Вп. о. митрат Білецкий. На янівскім оболоню відбула ся польна Служба Божа для цїлої львівскої залоги. Вчера вечером як звичайно в передодень сего торжества переходили улицями міста войскові музики, а нинї досьвіта вистріли з пушок на цитадели і музика войскова на улицях сповістили цїсарске сьвято цїлому місту.

— Дар Цїсаря для віденьскої дїтвори. Наш Монарх дав знов доказ великої печаливости для молодежи, про яку сьвідчить новий дар, зложений „Товариству для плеканя забав молодежи“ у Відни. Згадане Товариство прийшло в посїдане частини площі уїждальної величини 800 кв. метрів, положеної при замку Шенбрун. Торжественне посьвячене сеї площі відбуло ся 10 липня с. р. при участи шкільних і міских властий і численної публики. По посьваченю площі і повитаню гостий головою Товариства, виголосив один учитель бесїду, в якій дякував Єго Вел. Цїсареви в імени Товариства за так щедрий дар. Відтак відспівано кантаду в честь Цїсаря, а коли гості оглянули забавову площу і будинок, в якім находять ся знаряди до забав, стануло сейчас понад 500 дїтий з доохрестних народних і видїлових шкіл до ріжнородних забав.

— Неправдива чутка. Вчера наспіла була з Ішля слїдуюча приватна, як опісля показало ся, неправдива вість: Коли Цїсар вчера вечером вертав повозом з польованя, конї нагло сполошили ся і тягнули повіз, в котрім знаходив ся також князь Леопольд баварский. Мимо того, що ситуация була досить критична, Цїсар задержав як найбільший спокій не показуючи по собі нї найлекшого занепокоєня. Цїсар спершу не хотїв услухати просьби візника, щоби висїв взглядно вискочив, але остаточно таки вискочив і спільно з Архікн. Леопольдом відбув гірску дорогу пішо. Коли конї успокоїли ся, Цїсар обставав при тім щоби дальшу дорогу відбути в тім самім повозї і тими самими кіньми. О 8·45 годинї прибув Цїсар до Ішль, де численно зібрана публика зробила Єму величезну овацию.

Вже з того, що після повисшої чутки — коли конї сполошили ся — візник замість пильнувати коний мав нїби то просити Цїсаря, щоби він „висїв“ або таки „вискочив“ — 81-лїтний старик і вискакуванє з повоза! — можна було би здогадати ся, що цїла тота чутка то якась газетярска

ла там, але нїчо єї туди не тягнуло. Тягнуло єї в долину, до рідного авла.

І бігла там, не вибираючи дороги, зіскакуючи з камена на камень так скоро, що старий Ґуд ледве міг єї дігнати.

* * *

Нараз задержала ся на полянї, окруженій відвічними соснами. Наслухує, заперши віддих...

Ось! Звуки пісні!... Сильний мужеский голос наближає ся чим раз більше і більше. Між деревами появила ся хороша стать молодого пастуха Сасїка.

Червона краска виступила на лице дівчини. Серце починає сильнїйше бити.

Пастух приступає до неї, починає з нею говорити і дає їй найніжнїйші імена... Не утїкає від него. Стоїть мов зачарована, мов прикована до місця.

Слухає! Щасливий усьміх розливає ся по єї розкішнім лици. Склонює на єго широкі груди свою голову.

Ще хвиля — і горячий, голосний поцїлунок роздав ся на полянї. Обоє держать ся в обіймах.

Що то? Нагло пригнав ся вихор і старі сосни хитаючи ся шумлять. Вихор жене ся по цїлій полянї, ударяє на Сасїка і зриває єму шапку. Свище до ушей Нїни:

— Нещастна, що робиш! Схамени ся! Утїкай як найскорше від него, від того нікчемного чоловіка. Ти не для него сотворена — люблю тебе я, могутний Ґуд, володїтель того царства!

Але Нїна не слухає. Ще сильнїйше притулила ся до свого милого і не зважаючи на вихор, ховають ся обоє в лїсній гущавинї.

Ох, яка журба, яка мука зависти будить ся в серци старого Ґуда! Колиб лиш міг, з радостию перемінивсь би в бідного Осетинця і відбив би Нїну тому ненавистному Сасїкови!

Але гірский дух не може стати ся чоловіком. Для хорошої Нїни він невидимий і коли би хотїв їй з'явити ся в своїм правдивім видї, она не знесла би єго погляду.

В безсильнім гнїві старий Ґуд утїкає до своїх далеких снїгових верхів і по дорозї скидає купи каміня в пропасти, розмітує снїг, викликує бурю, убирає грізні хмари і мече блискавками. Страшний гримїт розлягає ся по горах; люди в долинї трясуть ся і чим скорше утїкають до своїх сакель.

— Старий Ґуд розбавив ся! — говорять. Але старий Ґуд має нинї погану забаву!

* * *

Від тої хвилї старий Ґуд почав уперто переслїдувати Сасїка і постановив собі, що за всяку цїну не допустить до єго подружа з Нїною. Коли молодий гірняк гнав з рушницею за ґазелею, заводив єго на найбезпечнїйші місця, заслонював пропасти мракою, або нераз нагло нападав на него і засипував цїлого снїгом.

Але Сасїко не знеохочував ся. Був молодий, хороший і в цїлім авли звістний був з своєї оборотности і сили. Із всїх своїх товаришів умів найлїпше стріляти з рушниці і знаменито танцював не лише осетинскі танцї але „лєдґінку“, так що доводив до одушевленя молодих і старих.

Сакля єго вітця стояла зараз побіч саклї родичів Нїни і тому залюблені мали кождого дня досить нагоди бачити ся і не потребовали уживати ріжних викрутів.

Нїна не могла надивати ся на свого любка. Шептала єму ніжні слова і присяги, а коли досить наслухав ся тих солодких слів, налюбував ся і нацїлував свою красавицю, біг в гори перекинувши рушницю через плече. Сияв щастєм, майже дусив ся надміром здоровля, молодости і сил, які в нїм кипіли. Здавало ся єму — хоч був лиш бідним гірняком а нїчим більше — що він найщасливійший на сьвітї і що цїлий сьвіт належить до него.

На старого Ґуда не богато зважав. Коли заздрістний дух зробив єму якого злобного збитка, то лиш наговорив єму добре і то не зі злости, але просто зі звичаю.

— Ей, старий дурню! — кликав своїм дзвінким голосом, так що роздавало ся по горах — знов о малий волос не зіпхнув ти мене в пропасть! Видко маєш час, не маєш иншої роботи... Але не вадить: не бою ся тебе, не на бабія наткнув ся.

(Конець буде).

качка, а урядова депеша з Ішль таки то дійстно потвердила. Телеграма бюра кореспонденцийного з Ішль доносить: Вість о пригоді Цїсаря підчас їзди на польоване не потверджує ся. Пішла она в наслїдок недокладної інформациї. О сполошеню коний і наставшій з того небезпечности для Цїсаря нема бесїди.

† Померли: Клим Гвоздецкий, судия в Богородчанах, скоропостижно дня 16 серпня, в 37-ім році житя; — Сильвестер Голубовский, б. довголїтний управитель митрополичих дібр, дня 8 с. м. в Долинї, в 82-ім році житя.

— **Вписи учениць** до кляс I—VI приватної женьскої гімназиї з правом публичности СС. Василиянок у Львові ул. Длуґоша ч. 17 будуть відбувати ся 1 і 2 вересня в год. від 9—12 і 4—6 — Повгорні і доповняючі іспити відбудуть ся дня 1 вересня, вступні до кл. I 2 вересня, а до кляс II—VI між 5 а 10 вересня.—Шкільний рік 1911/12 розпочинає ся дня 4 вересня торжественним Богослуженем в церкві СС. Василиянок, на котре обовязані явити ся всї вписані учениці.

— **Вписи** до I-ої кл. ґімназияльної прив. ґімназиї з рускою викладовою мовою в Чорткові, яку з днем 1 вересня 1911 р. отвирає Чортківска філїя Тов. „Просьвіта", будуть відбувати ся в днях 29, 30 і 31 серпня 1911 р. щоденно від год. 10—12 перед полуднем і від 2—5 по пол. в комнатах „Народного Дому" в Чорткові. Вступний іспит відбуде ся дня 1 вересня 1911 р. Наука буде подавати ся за місячною оплатою від місцевих 12 К, від заміснцевих по 8 К від кождого ученика. В случаях заслугуючих на увзглядненє можливе є цїлковите або частинне звільненє від сеї оплати. Ученики приватної ґімназиї будуть мати перше́ньство при убиганю ся о принятє до одної з бурс удержуваних філїєю Тов. педаґоґічного в Чорткові.

— **Затроєнє ґазами.** З Перемишля доносять про таку подію: При будові одного з домів положених коло „площі на брамі" стала ся дня 16 с. м. пригода, котрої жертвою мало що не стали два робітники. Монтер Николай Бурха, що заводив в тій каменици домашний водопровід, спустив ся до глубокої керниці, яка знаходить ся в пивници того дому. Заморочений ґазами, які знаходили ся на сподї тої керниці, не міг вже звідтам видобути ся. Завізвано на поміч сторожу огневу, котрої помпер Антін Волошин спустив ся на линві в керницю. Він видобув, що правда, вже непритомного Бурха, але й єго також заморочило. Остаточно витягнено обох а поміч лїкарска обом привернула житє.

— **Дрібні вісти.** Жереловиска в Шклї купив др. Костеркевич, нотар в Немирові, до спілки з якимсь пенсионованим майором за 160.000 кор. — В Бібрцї в саді тамошного бурмістра п. Бочоня зацвила другий раз по обірваню овочів цїла вишня. — В Петербурзї настала нагла зміна теплоти, наглий конець лїта. Ще дня 15 с. м. було там 34 степенів тепла а зараз на другий день теплота зменшила ся до 12 степ. — П. Фридриха Вальова згубила золотий ланцушок переплїтаний плятиною, вартостий 220 кор. — На рампі унїверситетскій знайдено кольорову хусточку а в нїй 17 кор.

— **Смерть під колесами поїзду.** На лїнії зелїзничій Борки-Грималів, саме коло стациї зелїзничої в Скалатї, наїхав оногди поїзд на якусь старшу вже женщину, незвістну по назвиску і она згинула на місци. Кажуть, що то була якась глухонїма жебрачка.

— **Самоубийство вояка.** З Перемишля доносять: Дня 14 с. м. на войсковій стрільници в Пикуличах відобрав собі житє вистрілом з карабіна рядовий 10 полку піхоти, Михайло Швець. Причина самоубийства не звістна.

— **Огнї.** Вчера вечером около 7 год. вибух на Замарстинові огонь в реальности пекаря Адольфа Фроста при ул. сьв. Михаїла ч. 29. Згоріла стайня і возівня а прочі будинки уратовано. Позаяк огонь вибух на поді стайні, де було зложене сїно, а де тоді нїкого не було, настало підозрінє, що огонь хтось підложив і жандармерия розпочала доходженє в сїй справі. Тимчасом явив ся на інспекциї поліциї Андрій Кріза, робітник занятий у Фроста, і зізнав, що будучи трохи пяним, пішов на під, щоби там в сїнї переспати ся. Тут захотїло ся єму закурити і він запалював папіроса та з необачности кинув сїрничок на землю, від котрого займило ся сїно і зачало горіти. Він зразу гасив огонь капелюхом і ногами, а коли огонь мимо того ширив ся щораз більше, він перепуджений втїк. Поліция замкнула Кріза до арешту.

Дня 15 с. м. знищив огонь в Жираві ходорівскій пять загород селяньских. Три були обезпечені в „Днїстрі" на загальну суму 26.000 кор. Що не знищила слота сегорічна, то решту забрав огонь! Хто знає прикре положенє материяльне селян жиравских, той поспішить певне з помочию! Просимо наших послів 57 округа вибор. о виєднанє запомоги для справдї бідних погорільців.

Телеґрами.

Відень 18 серпня. Часописи доносять, що робітниця Альойзия Швендт, котра від суботи була хора на холєру, померла вчерашної ночи.

Відень 18 серпня. Нинїшні роковини уродин Монарха обходять в цїлій монархії торжественно. У Відни в церкві сьв. Стефана відбуло ся торжественне богослуженє, на котре прибули президент мінїстрів Ґавч, члени правительства, представителї всїх властий, намісник, бурмістр і т. д. На Шмельцу відбула ся парада войскова. Місто украшене хоругвами.

Петербург 18 серпня. Звістний монах Гелїодор орґанїзує новий союз демократично-монархічний. Цїль тої орґанїзациї не єсть близше знана.

Петербург 18 серпня. Внаслїдок вибуху в державній фабрицї пороху в Охтї 7 робітників єсть зранених.

Льондон 18 серпня. З ріжних частий краю доносять о вибуху місцевих страйків зелїзничих, котрі викликують перешкоди в руху.

Косстантинополь 18 серпня. Вчера було тут загалом 70 занедужань на холєру, з котрих 23 закінчило ся смертию. Крім того з давнїйших занедужань закінчило ся 31 также смертию.

Льондон 18 серпня. На двірци в Паддінґтонї рух нормальний, але з провінциї надходять непокоячі вісти. Дуже поважна ситуация має бути в Менчестері, Шеффільдї, Лідс, Стоктонї і др. Ірляндскі зелїзничники прилучили ся до страйку. Здає ся, що й на шкотских лїніях страйк розпічне ся.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цїкава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в дорозі довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гро незвичайно складна і вправлє знаменито думанє і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Ідьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, як другі в сьвітї,
Засияли у просьвітї,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли".

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: 2·50, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопади.